

Ovaj primer po Deiridi pokazuje da jezik nosi potrebu za sopstvenom kritikom. Kritika se vrši u dva pravca: prvi je sistematično i potpuno ispitivanje istorije ovih pojmova – takvo ispitivanje nije ni lingvističko niti filozofsko u klasičnom smislu. Brinuti se o temeljnim pojmovima filozofije i provesti destrukciju tradicionalne pojmovnosti čini Hajdeger, tj. on nastoji da izgradi novi jezik filozofije po Deridi i na taj način naputsti ili drugačije podlegne metafizici. Drugi pravac podrazumeva uočavanje tih pojmova kao oruđa koji još mogu da posluže (Derida misli da ovo više odgovara Levi-Strosu, a slično bi se moglo reći i za Ničea). Oni prosto koriste, i kao takvi su lišena *vrednosti istine*, datim pojmovima se odriče jedno jedinstveno značenje. Upravo takvim “slobodnom”, tj. igrajućom upotrebom nasleđenih pojmova stara mašina mišljenja njima se zapravo nastoji srušiti.

Kritika jezika sastoji se u korišćenju nasleđenih suprotnosti ne u smislu njihove istinosne (ili ontološke) vrednosti, niti njihovih objektivnih značenja, već kao oruđa kritike ontološke vrednosti tih suprotnosti, ističe Derida. Levi-Stros i sam navodi primer kućnog majstora - kućni majstor se koristi onim što mu je na raspolaganju, sredstvima koja nisu primarno namenja za tu radnju. Majstoriše onaj koji će cipelom koja služi kao obuća, zakucati ekser na zidu. Cipela se time izmešta iz celine odnosa unutar kojih uobičajeno stoji i u pogledu na koje ima smisao. Time što cipelom zakucava ekser onaj koji majstoriše smešta ujedno cipelu u nove odnose, odnos sa ekserom, zidom, slikom koja će visiti na ekseru itd., čime u potpunosti narušava uobičajeni kontekst njenog značenja i oslobađa cipelu za nova značenja. Ako je majstoriisanje preuzimanje pojmova iz nekog manje ili više koherentnog ili narušenog teksta iz nasleđa - tradicije filozofije kao metafizike, onda je svaki govor/mišljenje izvesno majstoriisanje. Inženjer koji je suprotan majstoru mora da stvori celokupan svoj jezik, sintaksu i leksiku.